

Sidste søndag i kirkeåret 2017 (754-502-182/241- 208 - 51)

Vi skal på denne sidste søndag i kirkeåret høre om, at bukkene skal skilles fra fårene. Det er jo det man kalder en hyrdegerning – en gerning som vi, mennesket, fejlagtigt har påtaget os i Guds navn – nogen endda med megen nidkærhed.

For vi har det med at lægge et andet fundament for Guds hus end det, som er lagt: nemlig Jesus Kristus vor Herre.

Vi er så optaget af moral og at skabe udvortes manerer i en tro på, at vi derved blive retfærdiggjort – og dermed kan træde frem for alverden som retfærdige og gode kristne.

Derfor falder det mig ind i denne stund at erindre om Jesu ord til apostlen Peter: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.«

Professor i Nytestamentlig eksegesi, Mogens Müller, fik godt nok skældt huden fuld da han ved sin tiltrædelsesforelæsning i 1986 sagde, at bibelen kun hører hjemme på alteret.

Meningen var – at så undgår man at menigmand læser biblen og får den galt i halsen. Det var vel lidt hårdt sagt og ganske u-luthersk – men der er noget om snakken.

For som sagt har vi det med at danne os leveregler - skikke - som skal understrege vores Gudsfrygt og hellighed. En af disse skikke er, at mænd ikke har hovedbeklædning på i kirken. Omvendt byder skikken at kvinderne skal tildække håret med et tørklæde - eller en hat når de er i kirken.

Stort set efterlever ingen kvinder den skik mere – lige med undtagelse af Dr. Margrethe II og nogle få andre kvinder.

Skikken har baggrund i Paulus' forståelse af mandens og kvindens plads i forhold til Gud. Hans regel bygger nemlig på den Gammel Testaments skabelseshistorie, den hvor kvinden skulle være skabt af mandens ribben.

Paulus skriver: "... en mand behøver ikke at have noget på hovedet, for han er Guds billede og afglans. Men kvinden er mandens afglans. For manden kom ikke fra kvinden, men kvinden fra manden, og manden blev ikke skabt for kvindens skyld, men kvinden for mandens skyld".

Skikken har således intet med det at være kristen at gøre – men bygger på en gammel myte om skabelsen og en i oldtiden højnelse af manden i forhold til kvinden.

Og derfor skal jeg ikke skose Paulus – hans samtid var en helt anden end vores virkelighed. Men et er sikkert – den regel er og bliver menneskeskabt og hører hjemme i kategorien Burka og Nikab.

Nu kunne du måske synes, at den skik ikke har nogen betydning i dag – så hvorfor nævne den? Men for nogen tid siden blev jeg faktisk klandret for, at en stor dreng havde hættet på sin trøje op over hovedet under en af mine gudstjenester – hvilket havde forarget nogle af kirkegængerene.

Men der er intet her at forarges over – og et er sikkert - der er ingen løn i himlen for at fremvise sin retfærdighed overfor sin næste i den sag.

Derimod som det lyder fra Jesus mund til bukkene i dagens evangelielæsning: ”Jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig”.

Det er alvorlige ord til kirken og os i den. Det nytter ikke at flygte fra virkeligheden og isolere sig i en hellig forsamling, fjernt fra dette liv. For det er i vores næste, vi møder Menneskesønnen – i den sultne, den udstødte, den fortvivlede.

”Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes. Tilgiv, så skal I få tilgivelse. ... det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med”.

Det nytter ikke at løbe fra det liv, som engang er blevet dig betroet, men derimod fortrøstningsfuldt og uforsagt tro på Guds nåde i det kald, der engang blev dig givet.

Lev dit livet i troskab til denne jord og det liv du har fået. Du skal ikke tro på din egen tro - men på Jesus Kristus – han vil være din tro.

Derfor skal vi stille os ved korsets fod – kun der lærer vi Gud at kende, skjult i afmagt og fornedrelse. En anstødssten for vores moral.

Det, du ser der ved korsets fod - er Gud. Det er faderen, skjult i denne verdens råhed. Det er skaberen, der skjuler sig i vor Herre Jesu Kristi ringhed, i hans lidelse og død.

Den Gud, hvis barmhjertighed vi må tro på, fordi den - som alt hvad der er af ånd, ikke lader sig skue. Det, du ser - er den skjulte grænseløse kærlighed til det troløse menneske.

Uden korset ville vi være døde for Gud.

Så kan du spørge – hvad med dommedag – hvad med bukkene og evig fortabelse. Jo
- Lad bare dommedag være en sten i din sko!

For husk: ”Jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig”.

Og sådan er dommedag et memento mori – husk du skal dø! En direkte tale til dig og mig.

Det handler ikke om at finde den rigtige side at stå på her i livet. Derimod handler det om at turde leve livet i dag og i morgen - ja hver en dag til og med den sidste stund.

Turde se alt det, jeg ødelagde i øjnene – alt det jeg skylder min næste - alt det, jeg ikke fik gjort, alt det jeg forspildte - alt det onde jeg har gjort. Og det uden filter og forløjethed.

Evangeliet siger da til dig: Det sidste ord om dig – det har Herren Jesus Kristus. Ja, det har han allerede sagt til dig - det gjorde han første gang ved dåben!

En dag skal Gud fuldende, hvad han har begyndt. En dag er Guds rige kommet!

En dag skal vi ikke mere tro ham på hans ord, men se! Den dag er det Kristus, der har det sidste ord om dig og mig! Og ingen andre!

Han som uskyldigt døde under dommen for vores synders skyld - for derefter at opstå fra de døde. Fra da spirer blomster i dødningshaven for vor fod!

Kom, Herre Jesus Kristus! Amen

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen